

Estimada Mercè. Ja ho he escrit tot. Des
 veí d'un primer temps de resistència,
 havia acabat cedint, per fatiga, i acceptant
 tant sense existir tot el que em per-
 taven de part seva. Però ja veig que
 no pot seguir així, tampoc, i que ho
 de tornar a la conducta inicial.

Mi ha salut molt veu que, no con-
 tenta amb dos coses tu, ni encara veig
 a les germanes i es l'abís postar

pans de pessic per a mi. Mi ~~l'abís~~ se
 signat a ~~eston~~ en una situació ~~prop~~
 elegant davant de tres o quatre persones
 amb les que ja no ~~me~~ tenia t'ad-
 vertido d'ores, ja malament, que d'ara
 endavant no m'enviis res de men-
 jar per què no ho acceptare!

I, pedats a tu, com que van passant
 es dia, l'ocasió de parlar seriament
 no es presenta, i com més tardem

nitjar, t'ho escrivé en quatre ratlles.

Dim vam fer un tast molt bonic, tu i la Maria amb l'aire del jardí. No cal discutir-ho. És l'única manera que jo contingui en el sup és que sense excusa ni vergonya ni admetis una quota per la Maria i una per mi. Guarda-les per al torn vinent. Que consti que se' que no són 5 sino 10 pts cada una. El que soba, dona-ho a les germanes per que comprin pans de pesseig per a la madre.

Et torno la foto. He retirat dos còpies; veis encomanar-ne dues, també de la foto des 3 nebots de la Maria amb el Pater, a la terrassa des "cirils" veis que no més ni hi ha una. Podrien fer-ne una altra? Vam quedar amb la Maria que li ajudaria tenir-ne una per ella i una per la seva germana.

Aquí tens "mas allà que la Dolay devia retornar me equívocament".

(ajuda aquesta timba)

Per

M.